

Slovensko bolo varované, počúvne to niekto?

Matej Gavlák

30. júna 2021 + Spoločnosť

Zdroj: Facebook

Národné pútnické miesto v Šaštíne zasiahla správa, že sa počas veternej smršte zrútil strom priamo na sochu Panny Márie a rozbil ju na kusy. Samozrejme, na kameru sa hovorí, že išlo „o náhodu“. Proste fúkal silný vietor a zhodou okolností to skončilo rozbitou sochou Panny Márie.

Rovnako tak je zaujímavé, že len o pár dní neskôr bolo zrovnané so zemou jedno z duchovných a politických centier Veľkej Moravy, obce Mikulčice a Lužice.

Skutočne mohlo ísť o náhody. Ale pád sochy Panny Márie v duchovnom epicentre našej krajiny je pozoruhodná vec. Koniec koncov, niektoré vyobrazenia Panny Márie môžu byť akýmsi spojivom medzi nebom a zemou – veď neraz boli zachytené, ako ronili slzy, či dokonca krvavé slzy. Moderného človeka teda rozbitie sochy Božej rodičky azda zanecháva chladným, no ľudia v minulosti – vrátane veľkých svätcov – by to rozhodne považovali za zlé znamenie.

Keby prišiel nejaký človek zo stredoveku do našej doby – a prehryzol by všetky tie veci, ako to, že sa vozíme „vo vozoch bez koní“, „lietame ako vtáci“, sme nezvyčajne vysokí a rozprávame podivným jazykom, pracujeme vo zvláštnych sklenených budovách a nemáme kráľa, ale prezidentku – definitívne by sa zhrozil naším postojom k veciam náboženským a nadprirodzeným. Zaiste by si spomenul na Kristove slová: „*Ale či Syn človeka nájde vieru na zemi, keď príde?*“ (Lk18,8)

Už výzor ľudí naokolo by návštevníka z minulosti zmiatol: muži a ženy s tetovaniami, podivnými účesmi, u niektorých by si nebol úplne istý, či sú mužského alebo ženského pohlavia. Zrejme by mu to videné našepkávalo, že výzor týchto ľudí nejakým spôsobom odráža ich život, či postoje a názory. A – ako by po krátkom čase zistil – nebol by ďaleko od pravdy. Mnohé z párov, ktoré by spoznal, vlastne vôbec nemajú uzatvorenú sviatosť manželstva. „*Ludia si proste len tak žijú spolu ako manželia – dokonca majú vlastné deti a príbytky (!) – ale manželmi v skutočnosti nie sú. Niektorí o sebe vyhlasujú, že žijú v „druhom manželstve“*, zapisoval by si horlivo do denníčka.

Skôr či neskôr by zaregistroval pekné dúhové tašky niektorých ľudí, či pestrofarebné nálepky polepené po meste alebo dokonca vlajky žltej, zelenej, modrej farby visiace z niektorých budov. Asi to bude znieť

paradoxne – ale spočiatku by mu to trochu pripomenulo jeho vlastnú dobu. Stredovek vôbec nebol matný a bezfarebný; bol naopak pestrofarebný: len si spomeňme na trhy, pážatá, klaunov, erby, zástavy, sprievody... všetko sa hmýrilo farbami. Zmysel týchto súčasných symbolov by mu však unikal. Nechápal by, odmietal by to pochopiť a prijať, aj keby sa mu to niekto pokúšal vysvetliť.

Povedzme, žeby nakoniec dokázal pochopiť koncept „voľnej lásky pre všetkých“. Asi by si pripadal ako v pekle. Ale po tom, čo by sa dozvedel následne, by chcel ujsť „z tejto príšernej doby“ späť do stredoveku a už nikdy sa nevrátiť späť, už nikdy sa neobzrieť, už navždy zabudnúť; dozvedel by sa o temnej skutočnosti potratov a potratového priemyslu. Dozvedel by sa, že matky samé chodia za lekármi, aby im tí zabíjali ich ešte nenarodené deti. Dozvedel by sa, že každý rok je takto (len na Slovensku) zabitých okolo 6000 detičiek.

Po tom všetkom – ako by náš návštevník mohol mať rád „moderných“ ľudí?

A čo ak by sme namiesto onoho bezmenného návštevníka zo stredoveku dosadili napríklad samú Pannu Máriu? Nebolo by jej srdce znova prebodávané ukrutnou bolesťou? Neželala by si radšej sama umrieť? A čo keď doplníme, že je to nielen Kristova, ale aj naša Matka? Veď Ježiš visiaci na kríži Ju dal prostredníctvom sv. Jána celému ľudstvu za Matku, teda aj nám. Teda aj tým 6-tisícim detičiek ročne zabitých vlastnými pozemskými mamami.

Je teda to, čo sa stalo v Šaštíne, náhoda? Len „poryv vetra, ktorý zhodil strom“? Alebo je to skôr Máriin výkrik: aby sa Slovensko obrátilo, aby sa zachránilo, lebo jej Syn, či azda Boh-Otec sa už na toto dlho pozerá nebude? Už u nás takmer niet čistej a pokornej duše. Väčšina ľudí žije celoživotne v stave smrteľného hriechu; len málo detí sa rodí do právoplatného manželstva; mnohí kňazi si svojvoľne vykladajú katolícke učenia; niet úcty ku Kristovmu Telu – Najsvätejšej Eucharistii! Údajne máme teraz väčšie starosti – poraziť „hnusobu“.

Natíska sa tu analógia s požiarom parížskej katedrály Notre Dame v roku 2019. Rok po tejto udalosti už bola väčšina kostolov vo svete obmedzená v slávení svätých omší, alebo boli chrámy pre veriacich rovno zatvorené. Dva roky po požiari sa vo Francúzsku už otvorene hovorí, že v krajine hrozí „občianska vojna“.

Biblia nám jasne hovorí: *„Množstvo hriešnikov je ako nahromadená kúdel'. Ich koniec bude ohnivý plameň.“* (Sir 21, 10)

A inde sa píše: *„A to isté slovo udržiava terajšie nebo i zem a zachováva pre oheň, keď príde deň súdu a záhuby bezbožných ľudí.“* (2Pt 2,7)

Jedno je isté – táto doba skončí, po dobrom, alebo po zlom. Pretože to, čo už dnes ľudstvo robí – a Slováci tiež – je v úplnom rozpore s Bohom stanoveným prirodzeným poriadkom. A dnes je už zrejme len otázkou času, kedy dosiahneme úplné dno, kedy sa domček z karát pod váhou vlastných zločinov sám rozpadne. Napokon, neboli by sme prvou civilizáciou, ktorú postihla náhla a nečakaná katastrofa a po ktorej zostali len nejasné útržky o ich existencii.

Slovensko skutočne mohlo byť šaštínskou udalosťou (ako aj zničením Mikulčíc a Lužíc) varované, ale počúvne to niekto?

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/slovensko-bolo-varovane-pocuvne-to-niekto/>